

Iz Černomaljske okolice 27. sept. * Naznam Vam, drage Novice, nepopisljivo veselje, ki se je godilo 18. sept. med Belimi Krajci v Dragotuši. Veršilo se je slovesno blagoslovljenje glavnega kamna bodoče ondešnje novofarne cerkve. Predpisane obrede cerkvene svečanosti, h kateri se je zbralo ljudstva brez števila, je opravljal gosp. Vincenci Vovk, metliški tehant, obdan z 18. mašniki. Bi li rade zvedile, drage! začetnika tolike radosti? Slavne imate tu dela, pa ga uganite: On, ki je s tolikimi iladami ustanovil v Ljubljani gojilno Alojzevo, blago zavetje ukaželjnim bistrim, pa siromašnim glavicam; — on, ki je s svojo mogočno besedo in pripomočjo osnoval nadgimnazij v Novem mestu za uboge Dolence; — on, ki ravno zdej od vsih Slovincov toliko zaželeni slovník na svoje stroške kliče na dan; — on, ki s tolikimi tisučimi svojimi že dogotavlja cerkvi in farovža dveh na novo ustanovljenih far v Sihoru in v Radovici; ta preblagi gospod nežaleči svojega premoženja je blagovolil ukazati, naj se tudi za keršno novo faro v Dragotuši cerkev in farovž na njegove stroške sozida, kar bo gotovo tisuč in tisuč forintov stalo. Kaj ne, mile! da ste ga že na prvo besedo uganile? Nam se serce radosti igra imeti med svojimi rojaki takega možaka! Mati Krajna se je naveličala, prenevedati se tolike veke, pa je rodila sebi premodrega in blagega sina, cerkvi pa veličanstvenega kneza. Kdo ga ne pozna? kdo ga iskreno ne ljubi? naš je vseobče ljubljene oče, naš veličanstveni knezoškof Anton Alojz Wolf, sedaj tudi preblagi odrešenik Belih Krajncov od nevednosti in sirovosti. Torej mu izkliknemo s hvaležnim sercom: živio mnoge leta na ponos svojemu narodu! ter ga zagotovljamo: dokler koli se bo nad Krajskim nebo plavilo, ga bo vsako blago serce vsikdar slavilo!

Iz Kamnika. Žalostna osoda je to leto vas Moste blizo Kamnika že dvakrat zadela, v spomladi prvič, in preteklo saboto vdrugič. Bilo je od hudobne roke nalaš zažgano: zapalil je namreč neki brezvestnež škopo pod hlevnim cimprom; odtod se je ogenj takonaglo razširil, da so pri prvi hiši komaj živino oteli, dosegl je tudi drugo in tretjo hišo s hlevi in skednji vred in tako tri gospodarje hipoma v revni stan pripravil. Priteklo je sicer veliko ljudi na pomoč, kateri so storili, kar je bilo mogoče; tudi serčni Kamničani so priderdrali s svojo brizglo, toda zavolj pomanjkanja vode niso mogli pri nar boljši volji kaj pomagati. K sreči sta dva pogorelcov zavarovana, ali tretji terdovratnež, kateri do brote zavarovanja doslej ni spoznal, je in bo zares siromak. Dobrotniki: usmilite se revežev! Fr. Mladič.

Novičar iz mnogih krajev.

Nova postava, po kateri je pripušeno železnice delati, je bila 18. p. m. od cesarja potejena. Kdor si želi železnico napraviti za svojo lastno rabo, nima nič drugega storiti, kot svojo gosposko prositi za dovoljenje, da jo sme napraviti, kakor sicer kakošno drugo zidanje; — kdor pa želi železnico napraviti za občno vožnjo, mora najpred za pripravljavne dela dobiti od kupčijskega ministerstva dovoljenje; zidanje dovoli cesar sam; privilegija za občno železnico terpi k večem 90 let, potem pade občna železnica v last državi; le vse za vožnjo potrebne stvari ostanejo lastniku; če občna železnica nese lastniku več kot 15 od 100 čistih dohodkov, zamore državna oblast napraviti, da se cena vožnine zniža. — Na Dunaji je neki Alois Keil (alte Wieden, Hauptstrasse) najdel posebno dober, lep in terden lak, s katerim se dajo vsake

sorte lesene tla, omare, gospodarsko orodje, vertne ograje itd. tako nališpati, da jih je veselje viditi; take svitle tla, ki terpijo enkrat namazane celo leto, zmirej čedne ohraniti, ni treba nič drugega, kakor jih včasih z moko cunj obrisati. — Prepoved, da se nič žita iz Odesse ne sme izpeljati, je rusovski car vnovič podaljšal. — Na Frncoskem pada cena žita. — Na Ogerskem se pridelk vina rajta le za tretji del lanskega, tedaj v vsem skupej na 7 do 8 milionov veder; vino pa je prav dobro; tertna bolezen ni na Ogerskem nič škodovala. — Tudi na Španjskem so pridelali veliko žita; vendar se bojé, da cena ne bo kaj veliko padla, ker zavolj zapertih rusovskih luk se ga bo preveč iz Španjskega v druge dežele spečalo. — Iz vojske v Krimu je prišlo poslednje tri dni veliko novic, popolnoma gotovih pa vendar še manjka. Damo vse po versti: „Oest. Corr.“ naznanja, da je zedinjena armada vzela Sevastopolj, pa pravi, da ta novica še ni gotova; gotovo pa je, da rusovska armada v taboru pri reki Almi (med Eupatorio in Sevastopoljem) je 20. dan t. m. bila popolnoma razkropljena. Poročnik angleške vlade je na Dunaj prejel sledeče naznanila iz Carigrada: „20. sept. ob eni popoldne je zedinjena armada napadla tabor pri Almi, v katerem je bilo 50.000 Rusov z obilnimi topovi in konjiki; ob pol štirih so ga z bajoneti vzeli; od zedinjene armade je padlo okoli 2800 (po družih novicah okoli 4000) mož; rusovska armada je mogla bežati“. Iz Bukurešta je prejel ravno ta poročnik naznanilo, da neka francoska barka, ki je srečala neko iz Krima jadrajočo, je povedala, da Sevastopolj, napaden od bark in od vojakov na suhem, se je podal z vsimi barkami in z vsim skupej. Turški poslanec je celó zvedil, da vsa rusovska armada, kateri je bil svoboden odhod dovoljen, je prosila, naj jo Francozi in Angleži raji obderže kot v vojski vjeto. Te poslednje novice so se nam prečudne zdele, da bi jih bili mogli naravnost verjeti, ker vedno smo slišali od ogromne rusovske moči in nadušenih vojakov pod poveljstvom Menšikova. Taka neslavna udaja skor ni mogoča! In da se nismo motili, pričajo novice, ki smo jih ravno brali iz Bukurešta, „da knez Menšikov je bil na planjavi Kalantaji poleg reke Kače napaden, le po strašni vojski popolnoma potolčen in v beg do prekopov Sevastopoljskih zapoden; Sevastopolj je v veliki nevarnosti in se ne more obderžati“, — iz Dunaja pa je došlo 2. okt. sledeče telegrafno nasnanilo: „V Sevastopolju je strašen boj, 18.000 Rusov je padlo, 22.000 pa je vjetih; terdnjava Konstantinska je razrušena; 6 bark je sožganih; naj novejša novica „Wien. G. B.“ pa pravi: „ravno bombardira zedinjena armada Sevastopolj; polovica rusovskih bark je sožgana“. Prihodnje novice bojo povedale konec vojske v Sevastopolju. Zanimivo je, kar krakovski časnik „Čas“ pripoveduje iz Petrograda, rekoč: „Petrograd je bil prava podoba sodnega dne tisti dan, ko je imel car Nikolaj odgovor dati na terjatve angleško-francoske; vsa cesarjeva rodovina, prvi minister Neselrode in drugi veliki oblastniki so prosili cara: naj poda roko za mir; le veliki carevič Konstantin, ljubljeneccara, je stal ko zid nepremakljiv zraven očeta in mu prigovarjal: naj se ne udá. In obveljal je njegov svet — car Nikolaj je ponosno odgovoril svetu, da zaverže ponudbe. Iz tega se mora misliti, da se car Nikolaj ne bo udal, če tudi je padel Sevastopolj in ž njim moč rusovskega carstva na črnem morji.

Pogovori vredništva.

Častitim prejemnikom „Novic“: Ker se je po nepovoljni naključbi zakasnil tisk 21. póle „občne zgodovine“, si bomo prizadjali ta mesec dve póli priložiti.